

16 og 30 år er ifølge Danmarks Statistik steget med 8,3 pct. fra 1988 til 1989. I samme periode er de samlede midler til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden ifølge arbejdsministerens svar på udvalgsspørgsmål i Folketinget og finansloven for finansåret 1990 faldet med 18 pct.

Socialdemokratiet forventer, at de indgåede forlig om 3.000 flere uddannelsespladser, praktikpladsaftalen og forliget om de to lovforslag betyder starten til en samlet løsning af ungdomsarbejdsløshedsproblemet og dermed også et stop for yderligere reduktion i midlerne til bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden.

Et andet mindretal inden for flertallet (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) ønsker at føje følgende til den ovenfor af flertallet afgivne fælles udtalelse:

I to varierende udgaver har socialministerens forslag om en ungdomsydelse været behandlet flere gange i Folketinget. Under behandlingen har SF fremhævet adskillige for os afgørende og betydelige mangler.

SF mener f.eks., at det er fejlagtigt og udtryk for systemtænkning, hvis alle unge skæres over én kam, blot fordi de henvender sig på et bistandskontor og søger kontanthjælp. Behovene er forskellige. Derfor er der brug for forskellige tilbud og muligheder. Med dette udgangspunkt er der da også mange af de allerede eksisterende og planlagte kommunale beskæftigelsesordninger, der er skruet sammen.

SF mener, det er absurd, hvis unge, der søger kontanthjælp, blot fordi de ikke kan få en efg-praktikplads, pludselig kan få et beskæftigelsestilbud via en social ordning. Det ville være noget mere enkelt og logisk, hvis man i stedet skaffede det tilstrækkelige antal lære- og praktikpladser. Omvejen over bistandskontoret er meningsløs.

Endvidere har SF været modstander af en ungdomsydelse, der blot kom til at betyde en nichetilværelse for den unge uden egentligt perspektiv. At ungdomsydelsen med andre ord for mange blot blev en slags uddannelse til egentlig kontanthjælp. Vi har desuden været i tvivl om, hvorvidt kommunerne overhovedet ville være i stand til at skaffe så mange beskæftigelsespladser med arbejdsopgaver, der var andet end sysselsættelse. I den forbindelse har vi også været betænkelige ved, om en generel

ordning for 18- og 19-årige kontanthjælpsmodtagere ville komme til at betyde, at den kommunale indsats over for andre grupper, f.eks. langvarige kontanthjælpsmodtagere, ville blive svækket. Det har bl.a. været baggrunden for SF's forslag om en generel job- og uddannelsesordning for kontanthjælpsmodtagere, hvor tilbudene skulle gives efter f.eks. tre måneder.

SF har også set en betydelig risiko for, at unge med særlige problemer droppede ud af ordningen – med det resultat, at de ikke ville være berettigede til kontanthjælp, og at man efterfølgende ville miste kontakten med de pågældende, hvad ingen kan have interesse i.

En række af de problemer, SF har nævnt undervejs, er forsøgt løst bl.a. ved den aftale, der er indgået om lovforslaget mellem regeringen, Socialdemokratiet og SF, men også allerede ved socialministerens sidste udgave af lovforslaget. Det indebærer, at kommunerne først skal give tilbudet senest 14 dage efter, at den unge har henvendt sig. I det oprindelige lovforslag var det dagen efter. Det betyder naturligvis en større chance for, at ordningen rent faktisk kan gennemføres i den praktiske virkelighed. SF er stadig i tvivl om, hvorvidt 14 dage i praksis er en tilstrækkelig frist, og vi har stadig ikke større interesse i, at der bliver brugt ressourcer på unge, der alligevel af sig selv forsvinder ud af kontanthjælpsystemet og aldrig får brug for det igen.

Der er nu etableret en særlig overgangsordning, der betyder, at kommunerne indtil 1. januar 1991 kan vente med tilbudet i tre måneder. Det er endvidere aftalt, at man i efteråret 1991 vil undersøge, om kommunerne er i stand til at opfylde forpligtelsen på en rimelig måde, og om tilbudsfristen i denne forbindelse skal forlænges.

Tilsvarende var der allerede i den nyeste udgave af lovforslaget indsat en særlig rådgivningsperiode på op til 6 uger, som SF forventer at kommunerne vil bruge til ikke unødigt at sætte ressourcer ind over for unge, der ikke har brug for det.

I aftalen med regeringen er der sikret andre tilbud til de unge, der efter endt ungdomsydelsesperiode fortsat ikke har udsigt til arbejde eller mangler en uddannelsesplads.

Kapaciteten på produktionsskoler og daghøjskoler bliver endvidere udvidet, så tilbudsmulighederne bliver mere fleksible.